

Jelentés

A Kelet-kínai Jogi és Politikatudományi Egyetem parkjában ez idő szerint én vagyok az emberiség egyetlen képviselője.

A csapadék utáni légmozgás egy ginkó leveleit szakadatlanul addig nem létezett és létre már soha többé nem jövő szerkezetekbe rendezi.

A helyváltoztatást nem nehezítő, könnyű, kétrészes pamutszkafanderemben megközelíték egy platánt, és a törzséről eltávolítok egy elszáradt kéreglebenyt. Az előtűnő friss, sárgás felületet én látom először a világon.

Egy korábbi expedíció során épített pavilonban földi eredetű hulladék.

A pavilon közelében folyékony halmazállapotú víz, körülötte üledékes környezetben létrejött sztratiform képletek. Egy nagyobb szikla tövében élő organizmus. Egy kismacska az, fajom távoli rokona.

Visszatérek a bázisra. Útban az állomáshelyemre különös hangjelenséget észlelek: a liftben, valahol a fémborítás mögött egy magányos tücsök ad jelentést.

Lótusz

Darabokban láttam meg,
mintha keresztretjvényt fejtenék
anélkül, hogy tudnám.

A levelek parabolaantenna-szerű erdeje rögtön feltűnt,
de annyi más is volt ott:
az ösvények mentén a bambuszligetek,
amelyek vastagabb példányaiba
írásjelek voltak belekarcolva,
a kámforfák, amelyek lombjában
olyan hangosan szóltak a bogarak,
mintha a zajt rejtett hangszórók sugároznák,
vagy csak a fű,
ami közelebről megnézve nem is rendes fű volt.

Később egy hatvanemeletes szálloda
légkondicionált éttermében jelent meg,
egy szelet lyukacsos, fehér zöldség formájában,
utána A Szerény Hivatalnok Kertje
felé vezető úton árulták, egészben.

Most jobban megnéztem a parkban
a kifordult napernyőre hasonlító
levelekkel teli tavat,
a vízfelszín békalencsés aljnövényzetébe
visszaomlott levélromokat,
a tulipánfához hasonlító,
nagy, cikóriaszerű bimbókat
és az őszirózsa módjára dús,
vagy bibéjüket szirmos tányérrá szélesedve
kínáló virágokat.

A zöldségesnél látott,
félbe vágott gránátalmához hasonló
terméseiről ismertem meg,
amelyek most úgy meredtek elő a levelek közül,
mint víz alatti szellemek periszkópjai.

Szóval te vagy az – mondtam –, csak most ismerlek meg.
Tudom, hogy te vagy az – mondta –, mindig is ismertelek.

Önkifejezés

Mint valami viszketegetségben szenvedni,
furcsa lenne az élet állandó önkifejezésben.

Észrevenni, hogy a szél a járdaszegély mellett
finoman odébb tol egy falevelet,
mintha csak felszíni csalit vezetne, hátha rákap egy költő.

Nézni, ahogy egy ember a megdöntött biciklije mellett áll,
hintáztatja előre-hátra,
aztán az kormánynál fogva a földhöz pattintgatja az első kerekét,
fürkészve a hatást, mintha valami bolhát idomítana.

Figyelni, ahogy egy szarka leszáll a szemetesre:
olyan, mint egy pingvinnek öltözött varjú.

Hallgatni, ahogy egy hangosbeszélőbe bemondja egy nő,
hogy jöjjenek csak, jöjjenek,
meghoztuk a mézédés őszibarackot, a szilvát, a piros dinnyét,
a paradicsomot, a paprikát, a vegyes zöldséget, karalábét, káposztát,
rövid szünet után:
a karfiolt, a babot és a burgonyát,
itt vagyunk lenn a ház előtt, a szökőkútnál!

Én is bemondhatnám: jöjjenek csak, jöjjenek,
mindjárt kész a vers, itt vagyok a ház előtt.
(A szilva persze biztosabb.)

Látni egy másik biciklist,
amint megy valahová, jön valahonnan,
vagy csak biciklizik,
vagy egy rózsaszín trikós futót, aki épp lefut:
távot, kalóriákat, egy másik futót.

És közben arra gondolni, milyen hasztalanul
próbálom a ceruzámmal kipiszkálni mindazt,
amit közben a többiek kalapálnak rá, fuvaroznak rá,
futnak, bicikliznek, árulnak, festenek, tanítanak, sintérkednek rá,
edzenek, masszíroznak, csavaroznak, gyógyítanak rá,
lőnek, nyírnak, csókolnak, aszalnak, sakkoznak rá az életre.